

ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΘΡΥΛΟΝ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

Τὸ νὰ προσθέσῃ τις μίαν ἀκόμη συμβολὴν εἰς τὰς μελέτας καὶ τὰ βιβλία περὶ Ἀτλαντίδος, τὰ ὅποια ὑπερβαίνουν τὰς δύο χιλιάδας¹ θὰ ἐφαίνετο ἴσως ματαιοπονία. Ἐν καθαρῶς ἐπιστημονικῶ μάλιστα περιβάλλοντι τὸ πρᾶγμα θὰ ἐκρίνετο πιθανῶς ὡς εἶδος τόλμης. Ὑπὸ τὰς ἐπιφυλάξεις ταύτας ἐπιχειρεῖ νὰ προσθέσῃ μίαν ἔτι συμβολὴν εἰς τὸ ζήτημα ὁ τελευταῖος Ἀμερικανὸς ἐρευνητής, ὁ γνωστὸς ἐκ τῆς μελέτης τῶν Ἑλληνικῶν τειχῶν Robert L. S c r a n t o n. Εἰς ἓν πρόσφατον ἄρθρον του προτείνει μίαν πράγματι πρωτότυπον, ἀλλ' ἴσως λίαν τολμηρὴν ἐρμηνείαν: Ὅτι δηλαδή εἰς τὴν γένεσιν τοῦ μύθου τῆς Ἀτλαντίδος ἀφορμὴν παρέσχεν ἡ καταστροφὴ τῶν μεγάλων ἀποχευτικῶν ἔργων τῶν Μινυῶν, ἐξ ὧν τὰ ὕδατα τῆς Κωπαΐδος κατέκλυσαν τὸ Ὀρκομένιον πεδίων². Ὑπὸ τὰς αὐτὰς ἐπιφυλάξεις θὰ ἐπιχειρήσω καὶ ἐγὼ νὰ πραγματευθῶ τὸ ζήτημα, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον μοῦ εἶναι ἀπρόσιτος ἔστω καὶ μικρὰ βιβλιογραφικὴ ἐνημερότης³. Τοῦτο πάντως ἴσως νὰ στερεῖται μεγαλυτέρας σημασίας εἰδικῶς ἐνταῦθα, διότι πρόκειται νὰ στηριχθῶ ἐπὶ παλαιότερας θεωρίας, τῆς ὁποίας τὴν εὐθύνην φέρω πάλιν ὁ ἴδιος. Πρόκειται δηλ. περὶ τῆς μεγάλης ἐκρήξεως τῆς Θήρας κατὰ τὸ 1500 π.Χ. περίπου, ἣτις ἐξάπαντος πρέπει νὰ ἀφῆκεν ἀνάμνησιν τρομερὰν εἰς τοὺς τότε κατοίκους τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου. Τὸ ἀνωτέρω θέμα ἀνέπτυξα εἰς σειρὰν δύο διαλέξεων ἐν Ἀθήναις, βραχεῖα δὲ περίληψις τούτων ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ Πρακτικά τῆς Ἀνθρωπολογικῆς Ἑταιρείας Ἀθηνῶν (1948, σ. 50-55):

Νομίζω ὅτι εἶναι ἄσκοπον, ἐκ μέρους μου δὲ θὰ ἦτο καὶ ἄτοπον, νὰ πραγματευθῶ γεωλογικῶς τὸ ζήτημα. Ἀρκοῦμαι νὰ ἀναφέρω τὴν γνώμην τοῦ εἰδικοῦ συναδέλφου κ. Ἰ. Τρικκαληνοῦ εἰς τὸ ἀνωτέρω τεῦχος τῆς Ἀνθρωπολογικῆς Ἑταιρείας, καθ' ἣν «οὐδὲν στοιχεῖον προσάγεται δικαιολογεῖν τὴν ὑπαρξιν ἐνδοατλαντικῆς ἐκτεταμένης χέρσου, π.χ. τῆς Ἀτλαντίδος, ἥτις ἐπιγενῶς κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους νὰ ἐξηφανίσθῃ» (ἐ.ἀ. σ. 55-57).

¹) Ἰ. Τ ρ ι κ κ α λ η ν ό ς, Πρακτικά Ἑλλην. Ἀνθρωπολ. Ἑταιρείας 1948, σ. 55.

²) R. S c r a n t o n, Lost Atlantis found again? «Archaeology» 2, ἀρ. 3 (Autumn 1949), σ. 159 κ.ἐξ.

³) Ἐκ φήμης μόνον γνωρίζω τὸ τελευταῖον ἢ ἐν τῶν τελευταίων περὶ τοῦ θέματος βιβλίον: Georges P o i s s o n, L' Atlantide devant la science, Paris 1945.

Τὸ πρόβλημα τῆς Ἀτλαντίδος θὰ πραγματευθῶ ἐνταῦθα κατὰ τρόπον πολυπλοκώτερον, ἴσως ὅμως καὶ ὀδηγοῦντα εἰς ἀσφαλέστερα συμπεράσματα. Πρέπει δηλ. πρῶτον νὰ ἀποφανθῶμεν, ἂν πρόκειται περὶ παραμυθίου ἢ περὶ ἱστορικοῦ μύθου. Εἰς τὴν δευτέραν δὲ περιπτωσιν νὰ ἐξετάσωμεν τὴν τυπικὴν μορφήν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν παραδίδονται πάντως οἱ μῦθοι οἱ ἐνέχοντες ἱστορικὸν πυρῆνα, καὶ εἶτα νὰ δοκιμάσωμεν, μήπως εἶναι δυνατόν νὰ ἀποχωρίσωμεν τὰ καθαρῶς ἱστορικὰ στοιχεῖα καὶ νὰ τὰ συνδυάσωμεν μεταξὺ των πρὸς ἐξαγωγὴν ἐνὸς κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πιθανοῦ ἱστορικοῦ συμπεράσματος.

Τὴν ἐκδοχὴν τοῦ παραμυθίου νομίζω ὅτι δυνάμεθα νὰ ἀποκλείσωμεν. Οὔτε τοῦ Πλάτωνος ἡ φαντασία ἦτο δυνατόν νὰ γεννήσῃ μίαν τόσον πρωτοφανῆ καὶ ἀήθη διὰ τὴν κλασσικὴν φιλολογίαν διήγησιν (μόνον βραδύτερον ἀναφαίνεται τὸ εἶδος τοῦτο τῆς λογοτεχνίας κατὰ τὸν τύπον τῆς Λουκιανείου «Ἀληθοῦς Ἱστορίας»), οὔτε φέρει τὸν τίπον τοῦτον ἡ διήγησις. Διὰ τοῦτο χαρακτηρίζεται συνήθως ὡς «παράδοσις» περὶ Ἀτλαντίδος παρὰ Πλάτωνι. Θὰ ἐπεθύμουν μάλιστα νὰ προσθέσω, ὅτι καὶ ἂν τυχὸν ἡ διήγησις φέρει ἐνιαχοῦ τὸν χαρακτήρα τοῦ παραμυθίου, τοῦτο δέον νὰ ἀποδοθῇ οὐχὶ εἰς τὸν Πλάτωνα, ἀλλ' εἰς τοὺς Αἰγυπτίους. Πράγματι, κατέχομεν ἐκ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεσαίου Βασιλείου (2000-1750 π.Χ. περίπου) ἓν παραμύθιον, τὸ ὁποῖον διατηρεῖται ἐπὶ παπύρου τῆς Πετρουπόλεως. Εἶναι ἡ περιφήμος «διήγησις τοῦ ναυαγοῦ». Εἰς Αἰγύπτιος διηγεῖται τὸ ναυάγιόν του, καθ' ἣν ἐποχὴν μετέβαινε πρὸς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Φαραῶ (προφανῶς πρὸς τὸ Σινᾶ). Μάταιαι ὑπῆρξαν αἱ προφυλάξεις του, ἐκλέξαντος πλοῖον 120 πήχεις μακρὸν καὶ 40 πήχεις πλατύ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου «ἦσαν 120 ἐκ τῶν ἀρίστων τῆς Αἰγύπτου ναυτικῶν». *Ἐγνώριζον τὸν οὐρανόν, ἐγνώριζον τὴν γῆν καὶ ἡ καρδία των ἦτο σταθερωτέρα τῆς τοῦ λέοντος. Προέλεγον τὴν θύελλαν προτοῦ νὰ ἐκραγῇ καὶ τὴν κακοκαιρίαν προτοῦ νὰ ἐκσπάσῃ.* Παρ' ὅλα ταῦτα φοβερὰ τρικυμία ἐξέσπασε καὶ κύμα 8 πήχεων ἐλαυνόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου συνέτριψε τὸ πλοῖον καὶ πάντες ἀπώλεσθησαν πλὴν τοῦ ναυαγοῦ μας, ὅστις ἐχόμενος τεμαχίου ξύλου ἐρρίφθη εἰς μίαν νῆσον. Ἐκεῖ κατόκει θανμαστὸς δράκων, 30 πήχεις μακρός, μὲ σῶμα κεκαλυμμένον ὑπὸ χρυσοῦ, μὲ γενειάδα πλέον τῶν 2 πήχεων καὶ μὲ ὄφρυν ἐκ γνησίου *κ υ ά ν ο υ*. Ἥρπασεν εἰς τὸ στόμα του τὸν ναυαγὸν καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τὴν φωλεάν του. Δὲν τὸν ἐκακοποίησεν ὅμως, ἀλλ' ἀφοῦ ἔμαθε τὴν ἱστορίαν του, τοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅτι εὐρίσκεται «εἰς μίαν νῆσον τῆς θαλάσσης, τῆς ὁποίας ἀμφοτέραι αἱ ὀχθαὶ κεῖνται ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων . . . Εἶναι μία νῆσος εὐτυχῶν ὑπάρξεων, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχει *δ,υδρήποτε ἐπιθυμῆση τις καὶ ἥτις εἶναι πλήρης ἀγαθῶν...*» Διηγεῖται κατόπιν, ὅτι ἐπὶ τῆς νήσου ἔζων πρὶν

οἱ ἀδελφοὶ τοῦ καὶ τὰ τέκνα τοῦ, ἐν ὧν 75 δράκοντες πανευτυχεῖς, ἀλλ' ἔπεσεν ἀστήρ, ὅστις ἀπηνθράκωσε τοὺς πάντας, καθ' ἣν στιγμήν αὐτὸς ἦτο ἀπὼν. Προφητεύει κατόπιν, ὅτι ὁ Αἰγύπτιος ἐντὸς ὀλίγου θὰ παραληφθῇ ἀπὸ πλοῖον ὁμοειδῶν τοῦ καὶ θὰ ἀποθάνῃ εὐτυχῆς εἰς τὴν πατρίδα τοῦ καὶ ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας τοῦ. Τὸν φορτῶναι δῶρα, τοῦ ἀνακοινοῦ ὅτι αὐτὸς (ὁ δράκων) εἶναι ὁ κυρίαρχος τῆς Πούντ καὶ εἰς αὐτὸν ἀνήκουν αἱ μύραι καὶ πάντα τὰ ἀρώματα. Ἀλλά, τοῦ προσθέτει ἐπὶ πλεόν, «οὐδέποτε πλεόν θὰ ἐπανίδῃς αὐτὴν τὴν νῆσον, ἐπειδὴ θὰ καταποθῇ ὑπὸ τῶν κυμάτων»⁴. Ἡ διήγησις λοιπὸν περὶ πανευτυχοῦς νήσου μὲ εὐδαίμονας κατοίκους, ἥτις ὕστερον ἐξηφανίσθη καταποντισθεῖσα, εἶναι οἰκεία πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους. Αὐτὴν ἀνέμειξεν ὁ Σαΐτης ἱερεὺς μὲ τὰς λοιπὰς περὶ Ἀτλαντίδος παραδόσεις, διότι συνέπεσε νὰ ἔχουν ὁμοιότητα. Ἄς ἐξετάσωμεν ὅμως πρῶτον, πῶς παραδίδονται οἱ ἱστορικοὶ μῦθοι εἰς τὸν λαόν, ἀπὸ στόματος εἰς στόμα.

Τὰ ἔνστικτα τῆς λαϊκῆς ψυχῆς εἶναι τὰ αὐτὰ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν καὶ πολιτισμόν, διὰ τοῦτο πάντων ἴσως τῶν ἔθνων οἱ ἱστορικοὶ μῦθοι παραδίδονται κατὰ τρόπον τυπικόν, ὅστις παρουσιάζεται ὑπὸ τὴν ἑξῆς περίπου μορφήν: Τὰ ὀνόματα παραφθείρονται ἢ παραποιῶνται. Ἀναμειγνύονται γεγονότα πραγματικὰ μετὰ διηγήσεων φανταστικῶν. Μετατίθεται ὁ τόπος καὶ ἰδιαιτάτα ὁ χρόνος, προβαλλόμενος ἀορίστως εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ παρελθόντος. Συμφύρονται ποικίλων ἐποχῶν καὶ προσώπων γεγονότα εἰς μίαν μόνον ἐποχὴν καὶ ἐν μόνον πρόσωπον. Συνήθως διατηροῦνται μερικὰ ὀνόματα, πολλάκις καὶ πνευματικὰ ἐπιτεύγματα πραγματικά, ἅτινα ὅμως συνυφαίνονται πρὸς στοιχεῖα τοῦ παραμυθίου. Ποικίλλεται ἡ παράδοσις μὲ ἀσήμαντα γεγονότα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα κάμνουν ἐντύπωσιν εἰς τὸν λαόν, ἐνῶ ἀφήνονται ἀπαράτηρητα γεγονότα πρωταρχικῆς ἐνίστε ἱστορικῆς σημασίας. Αἱ παραδόσεις περὶ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἢ περὶ Ἀττίλα (ἐνθα ὁ Edgel μεταβάλλεται εἰς Nibel, ἐν Σκανδιναυίᾳ δὲ εἰς Atli) εἶναι τυπικὰ τοιαῦτα παραδείγματα ἐκ τῶν προσφατωτέρων ἐποχῶν.

Ὁ μέγας ἱστορικὸς Eduard Meyer δὲν ἀφῆκεν ἀπαράτηρητον τὸ ἀνωτέρω φαινόμενον. Ἰδοὺ πῶς ἐκθέτει τὸ πρᾶγμα⁵:

Γεγονότα ἱστορικὰ παραδίδονται εἰς τοὺς λαϊκοὺς μυθολογικοὺς κύκλους . . . ἀναμειγνύονται μὲ ὅλκον ἄλλης καταγωγῆς, ἐν μέρει ἐκ

⁴) Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ G o l e n i s c h e f f, Les Papyrus hieratiques de l'Ermitage impérial de St. Petersburg, 1913 καὶ Le Conte du Naufragé, Kairo 1912. Πβ. E r m a n - R a n k e, Aegypten 603-605.

⁵) Eduard M e y e r, Geschichte des Altertums 2, 1 (δευτέρα ἔκδ., 1928), 256-8.

μύθων, ἐν μέρει ἐκ παραμυθίων καὶ οὕτω μεταβάλλονται ριζικῶς. Ἡ τρωικὴ ἐκστρατεία συγχωνεύεται μὲ τὸν μῦθον τῆς Ἑλένης καὶ τοῦ Ἀχιλλέως, εἴτα εὐρύνεται διαρκῶς (μῦθος τοῦ Ὀδυσσέως). Ὁ μῦθος τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις ἐμφανίζεται μὲ τὸν μῦθον τοῦ Οἰδίποδος καὶ τοῦ Γεῖρεσίου, περαιτέρω συνδέεται μετ' αὐτοῦ ὁ τοῦ Ἀμφιαράου, θεοῦ τοῦ γειτονικοῦ Ὠρωποῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν Γραίων . . . Ἀὐταὶ αἱ ἀρχικῶς ἀνεξάρτητοι παραδόσεις συνεδέθησαν εἴτα πρὸς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Θηβῶν . . . πρὸς δὲ ὁ μῦθος τῆς μονομαχίας δύο ἀδελφῶν (Ἑτεοκλῆς εἶναι ὁ βασιλεὺς τοῦ γειτονικοῦ Ὀρχομενοῦ, Πολυνείκης ὅμως εἶναι πεπλασμένη λέξις), ὅστις εἶναι λίαν διαδεδομένον λαϊκὸν θέμα. Πάντως ὁ ἱστορικὸς πυρὴν εἶναι καθαρὸς...

Περαιτέρω ἐπάγεται ὁ μέγας ἐκείνος ἐρευνήτης τῆς προϊστορίας καὶ τῆς ἀπωτάτης ἱστορίας :

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι ἀναγκαστικῶς ἦτο κοσμο-ιστορικὸν γεγονὸς (ὁ πόλεμος τῶν Ἑπτὰ), διότι οἱ ἡρωϊκοὶ μῦθοι καὶ ἄλλων λαῶν, ἰδίᾳ τῶν Γερμανικῶν, δεικνύουν ὅτι συχνάκις ἀσήμαντα γεγονότα (λ.χ. ἡ κατάλυσις τοῦ κράτους τῆς Βουργουνδίας τοῦ Βόρμς) κερδίζουν πρωτεύουσιν θέσιν εἰς τοὺς μύθους, ἐνῶ πολλὰ σπουδαιότερα γεγονότα, ὥς ἡ εἰσβολὴ τῶν Ρωμαίων, ἀπεσβέσθησαν ἐντελῶς ἐκ τῆς μνήμης τοῦ λαοῦ . . . Ἡ κατάλυσις τῶν Καδμείων Θηβῶν ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν κατὰ τὴν Μετανάστευσιν τῶν λαῶν προβάλλεται ψευδῶς εἰς τὴν *π α μ π α λ α ί α ν ἐ π ο χ ῆ ν* (Urzeit).

Μὲ τὰ γεγονότα τῆς Βουργουνδίας συνδέεται, ὥς γνωστόν, τὸ μέγα ἔπος τῶν Nibelungen καὶ τοῦτο ἐννοεῖ ὁ πολὺς Eduard Meyer. Ἀνάλογον παράδειγμα ἐκ τοῦ Σουμερικοῦ πολιτισμοῦ θὰ ἦτο ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν δύο πτωχῶν δυναστειῶν τῆς Ἀράσας καὶ τῆς Ἰσίν, ἧς ἡ καταστροφὴ ἀφῆκε ζωηροτάτην ἀνάμνησιν εἰς τὸν λαὸν καὶ ἐγένετο καὶ ἀπαρχὴ χρονολογίας, ἐνῶ σπουδαιότερα γεγονότα, ὥς τὰ κατορθώματα τοῦ Ἐανναδιοῦ, ὁ μέγας Λουγγὰλ Ζαγγιζὶ καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ γίγας Σαργὼν τῆς Ἀγάδης δὲν ἀφῆκαν ἀνάλογον ἐντύπωσιν.

Ἐξόχως χαρακτηριστικὸν παράδειγμα τῆς ἀνωτέρω πορείας τῶν γεγονότων μᾶς παρέχει ὁ Ἡρόδοτος, οὗ αἱ πηγαὶ ἦσαν σχεδὸν κατὰ κανόνα ὁ λαὸς καὶ αἱ λαϊκαὶ διηγήσεις καὶ οἱ λαϊκοὶ δραγουμᾶνοι, οἱ ὅποιοι ἦσαν καὶ τότε μία σωστὴ πληγὴ, ὥς εἶναι καὶ οἱ σημερινοὶ ἀπόγονοί των. Εἰς τὴν Βαβυλῶνα ὁ λαὸς ἐπίστευεν, οὕτω δὲ διηγήθη καὶ εἰς τὸν Ἡρόδοτον, ὅτι τὰ σπουδαιότερα ἔργα καὶ κατορθώματα ἀνῆκον εἰς δύο βασίλισσας, τὴν Σεμιράμιδα καὶ τὴν Νίτωκριν, ἰδιαίτατα τὴν τελευταίαν. Ἐν τούτοις βασίλισσαν κυβερνώσαν οὐδέποτε ἔσχεν ἡ Βαβυλὼν. Ἡ μὲν Σεμίραμις ὑπῆρξε πρόσωπον ἱστορικόν, ἀλλ' ὑπῆρξε βασιλομήτωρ (οὐχὶ βασίλισσα) τῆς Ἀσσυρίας καὶ τὸ πολὺ ἐπετρόπευ-

σεν ἐπὶ 4 ἔτη, περὶ τὸ 810 π.Χ., τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Adad Nirari τοῦ Δ'. Ἡ δὲ Νίτωκρις, εἰς ἣν ἀπεδίδοντο ἔργα πολλῶν βασιλέων, κυρίως τοῦ Ναβουχοδονόσορος τοῦ Β', εἶναι πρόσωπον ἀνύπαρκτον. Εἰς τὴν Αἴγυπτον πάλιν πᾶν σχεδὸν κατόρθωμα τῶν τόσων ἐνδόξων μοναρχῶν ἀπέδιδεν ὁ λαὸς εἰς ἓνα καὶ μόνον φαραῶ, τὸν Σέσωστριν. Οὗτος ὑπῆρξε πρόσωπον ὑπαρκτὸν καὶ μάλιστα μέγας φαραῶ τῆς 12ης δυναστείας (19ος αἰὼν π.Χ.). Τοῦ ἀπεδόθησαν ὅμως γεγονότα αἰώνων ὁλοκλήρων, διότι μόνον αὐτὸν εἶχε πρόχειρον ἀνὰ στόμα ὁ λαός. Ὁ Ἡρόδοτος, ὡς ἀπέδειξεν ὁ αἰγυπτιολόγος Spiegelberg, ἀπὸ τοιαύτης πηγᾶς ἠρύετο τὰς πληροφορίες του. Οὕτως ἐξηγεῖ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁμιλοῦντες πρὸς τὸν Ἡρόδοτον περὶ πυραμίδων οἱ λαϊκοὶ ἐξηγηταὶ τοῦ ἐξιστόρησαν παραμύθια περὶ σκορόδων καὶ κρομμύων, τῶν ὁποίων δῆθεν κολοσσιαῖαι ποσότητες ἀνηλώθησαν ὑπὸ τῶν ἐργατῶν⁶.

Ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἵνα περιορισθῶμεν εἰς ἓν μόνον παράδειγμα, ἴσως ὅμως τὸ φωτεινότερον, ἔχομεν ἀνάλογον φαινόμενον τοὺς ἱστορικοὺς μύθους περὶ Μίνως. Γνωρίζομεν σήμερον, ὅτι ἐν Κρήτῃ ὑπῆρξαν πολλὰ ἀνάκτορα ἀριθμήσαντα ζώην πέντε καὶ ἑξ αἰώνων ἕκαστον. Πολλοὶ ἔνδοξοι προσωπικότητες πρέπει νὰ ἐνεψύχωσαν καὶ νὰ ἐκλείψαν τὰ ἀνάκτορα ἐκεῖνα. Ἐν τούτοις τὸ σύνολον σχεδὸν τῶν περὶ Κρήτης ἀναμνήσεων τῶν Ἀρχαίων περιστρέφεται περὶ ἓνα μόνον δυνάστην, τὸν Μίνωα τῆς Κνωσοῦ, τὸν ὁποῖον ἐνίοτε ἐδιπλασίζον (Μίνως παλαιότερος ἢ πρῶτος καὶ νεώτερος ἢ δεύτερος), διότι ἔβλεπον ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀποδοθοῦν εἰς ἓν μόνον πρόσωπον πάντα τὰ μνημονεύμενα γεγονότα⁷. Βάσει λοιπὸν τῶν τοιούτων προϋποθέσεων θὰ πειραθῶμεν νῦν νὰ ἐξετάσωμεν τὸν μῦθον τῆς Ἀτλαντίδος. Ἐπειδὴ ὅμως πλὴν τῆς τοπικῆς δυσκολίας (Ἀτλαντικὸς Ὠκεανὸς) ὑπάρχει εἰς τὴν διήγησιν καὶ ἡ φαινομένη ἔτι μείζων, ἡ χρονικὴ (τὰ γεγονότα τῆς

⁶ Ἡ ρ ο δ. 2, 125 (χίλια ἑξακόσια τάλαντα ἀργύρου δῆθεν ἐξωδεύθησαν εἰς τὰ ὀρεκτικὰ ταῦτα κατὰ τὴν κατασκευὴν τῆς πυραμίδος τοῦ Χέοπος!). Πρβλ. W. S p i e g e l b e r g, Die Glaubwürdigkeit von Herodots Bericht über Aegypten im Lichte der aegyptischen Denkmäler (Orient und Antike 3) σ. 16 καὶ σημ. 12. Ὁ Ἡρόδοτος ἐπεσκέφθη τὴν Αἴγυπτον περὶ τὸ 450 ἐπὶ 3 1/2 μῆνας, ἀπὸ Αὐγούστου μέχρι Νοεμβρίου. ἴσως κατέχονεν δύο αὐτόγραφα του, διότι ἐν Ναυκράτει, εἰς τὸν ἱερὸν περίβολον (Ἑλλήνιον), ὅπου οἱ ἐπισκέπται ἀνέθετον ἀγγεῖα, εὑρέθησαν δύο ὄστρακα μὲ τὸ ὄνομά του, διὰ γοαφῆς τῶν μέσων που τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος. *Ε.ἀ. σ. 13. Εἰς τὸν Σέσωστριν ἀπέδιδεν ὁ λαὸς ἔργα καὶ κατακτήσεις Φαραῶ μέχρις 700 ἐτῶν νεωτέρων (Τουθμῶσιος, Ἀμενώφις καὶ ἰδίᾳ Ραμεσσῇ τοῦ Β'). *Ε.ἀ. σ. 24.

⁷ Περὶ τούτων διαλαμβάνω ἐκτενέστερον εἰς ἐργασίαν μου περὶ τῶν βασιλικῶν γενεαλογιῶν τῆς Κρήτης, δημοσιευομένην ὁσονοῦπω ἐν Melanges Charles Picard.

Ἡ Ἀτλαντίδος συνέβησαν δῆθεν 9 χιλ. ἔτη πρὸ τῆς διηγήσεως), πρέπει νὰ προσθέσωμεν ὀλίγας λέξεις ὥς πρὸς τὸν κολοσσιαῖον τοῦτον ἀναχρονισμόν.

Σήμερον δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν τοὺς μεγάλους πολιτισμοὺς τοῦ πλανήτου μας μέχρι τῆς 4ης π.Χ. χιλιετηρίδος, ἥτοι περίπου ἐπὶ διάστημα 6 χιλιάδων ἐτῶν ἀπὸ τῶν ἡμερῶν μας. Ἡ ἐμφάνις τοῦ ἀνθρωπίνου ζωολογικοῦ εἶδους, ὅπως μᾶς λέγουν οἱ εἰδικοί, παρακολουθεῖται μέχρις 600 χιλ. ἐτῶν, ἴσως καὶ μέχρις ἑνὸς ἑκατομμυρίου. Ἡ ἱστορία τῆς ἐμφανίσεως τῆς ζωῆς μέχρις 800 ἑκατομμυρίων ἐτῶν. Πάντα ταῦτα ἔφερον ἐπανάστασιν εἰς τὰς ἀντιλήψεις τῆς ἀνθρωπότητος. Τὰ γηραιότερα τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν δὲν ἀριθμοῦν πλέον τῶν 1000 ἐτῶν πολιτικῆς συνεχοῦς ἱστορίας καὶ ζωῆς. Τὸ γηραιότερον τῶν ἱστορικῶν ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης, ἡ Ἑλλάς, ὅχι περισσότερα τῶν 3000-3500, οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Σουμέριοι περίπου 5000 ἐτῶν. Ὁ Μεσαίων ἤρκετο, κατὰ τὰς παραδόσεις τοῦ Ἰσραήλ, νὰ θέτῃ τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου εἰς τὸ ἔτος 4004 π.Χ., τὸ ὁποῖον συμπίπτει ἁπλῶς πρὸς τὴν ἀνατολὴν τῶν δύο μνημονευθέντων μεγάλων πολιτισμῶν.

Ἐκτοτε αἱ πρόοδοι ὑπῆρξαν σταθεραὶ καὶ κολοσσιαῖαι. Ὁ ἀνθρώπος ἀνεκάλυψε νέας ἡπείρους. Κατόπιν περιέπλευσε τὴν γῆν. Κατόπιν, παρ' ὅλας τὰς ἀντιρροήσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰς προλήψεις ἢ κινδύνους, οὓς εἶχον νὰ ὑπερνικήσουν οἱ Γαλιλαῖοι τῆς ἐπιστήμης, τὰ τηλεσκόπια καὶ τὰ φασματοσκόπια ἐξηρεύνησαν τὸ χάος τοῦ Σύμπαντος. Σήμερον εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ σταθμίσωμεν ἀκριβέστερον, ὁποῖον ἀπειροελάχιστον κλάσμα ὕλης εἶναι ἡ Γῆ ἐντὸς τοῦ Σύμπαντος καὶ πόσον μηδαμινὸν τμῆμα χρονικῆς στιγμῆς ἀντιπροσωπεύει ἐπὶ τῆς ἡλικίας τῆς γῆς ταύτης ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ.

Ἔως ποῦ λοιπὸν φθάνουν αἱ παλαιόταται ἀναμνήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς; Τοῦτο εἶναι σπουδαῖον ζήτημα διὰ τὸ πρόβλημα τῆς Ἀτλαντίδος. Ἐκατομμύρια ἐτῶν ἐχρειάσθησαν μέχρις ὅτου ψυχθῇ ἡ Γῆ εἰς τὴν ἐλαχίστην καὶ χθαμαλὴν ξηρὰν καὶ τὰς ἀπεράντους θαλάσσας τῆς πρωτογενοῦς περιόδου. Φύκη, κοράλλια, μαλάκια καὶ τὰ σχετικὰ ἀτελέστατα εἶδη ζωῆς ἐμφανίζονται ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας. Ἡ δευτερογενὴς περίοδος ἀναπτύσσει δένδρα, δάση καὶ νέα ζῷα, ἰδίως τὰ πελώρια σαυροειδῆ. Ἡ τριτογενὴς περίοδος φέρει μεγάλας μεταβολὰς εἰς τὸν φλοιὸν τοῦ πλανήτου. Ἐξαφανίζονται τὰ προηγού-

⁹⁾ Ὁρα τὸ βιβλίον τοῦ Ἀγγλοῦ ἱστορικοῦ Arnold T o y n b e e, *Civilization on Trial* (1948) σ. 151-2, ἐνθα διατυπώνει ἀναλόγους καὶ περαιτέρω ἔτι σκέψεις εἰς τὸ οἶκεῖον πρωτότυπον ὑφὸς του.

μενα ζῶα καὶ ἐμφανίζονται πελώρια θηλαστικά, τὰ διάφορα παλαιοθήρια, ἅτινα καὶ ἐξαφανίζονται διαρκούσης τῆς περιόδου. Περὶ τὸ τέλος ἐμφανίζονται καὶ τὰ τελειότερα πιθηκανθρώπινα ὄντα, ἀφ' ὧν κατόπιν ἀπεσχίσθη ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῆς ἀρχικῆς οἰκογενείας τῶν Primaten. Πᾶσαι αὗται αἱ ἐξελίξεις ὑπολογίζονται εἰς ἑκατομμύρια ἔτων.

Ἡ τελευταία περίοδος, ἡ τεταρτογενής, εἰς ἣν ἀνήκομεν καὶ ἡμεῖς διαιρεῖται εἰς παλαιότεραν καὶ νεωτέραν. Ἡ παλαιότερα εἶχε ζωικὸν κόσμον ἐκλιπόντα (Μαμμούθ, παλαιὸς ἐλέφας, σπηλαία ἄρκτος καὶ ἔλαφος). Οἱ παγετῶνες ἐπεκτείνονται καὶ ὑποχωροῦσιν ἐναλλάξ. Τότε ἐμφανίζεται καὶ ὁ παλαιότατος (παλαιολιθικὸς) ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀφῆκε τὰ ἔγνη του σαφῆ, ὁ ἄνθρωπος τῆς Χελλαίας περιόδου. Πρὸς τὴν περίοδον αὐτὴν συνάπτονται καὶ αἱ τελευταῖαι γεωλογικαὶ μεταβολαί, αἱ ὁποῖαι ἐσχημάτισαν τὰς ἡπείρους ὑπὸ τὴν σημερινήν των μορφήν. Προτοῦ δηλ. ἀρχίσει ἡ περίοδός μας, ἡ νεωτέρα τεταρτογενής (περίπου 20.000 ἔτη π.Χ.), ἡ Ἀγγλία ἀπεχωρίσθη τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου, ἡ Ἀφρικὴ ἐχωρίσθη ἀπὸ τῆς Εὐρώπης τελικῶς καὶ ἐσχηματίσθη ἡ Μεσόγειος, ἐκλιπόντων τῶν γεφυρωμάτων ἅτινα ἦνωνον τὰς δύο ἡπείρους διὰ προεκτάσεως τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Ἰταλίας. Περὶ τοὺς τότε χρόνους ἐβυθίσθη καὶ ἡ Αἰγίς, ὥς καὶ ἡ ξηρὰ ἥτις συνέδεε τὴν Εὐρώπην μετὰ τῆς Β. Ἀμερικῆς, ἴσως δὲ καὶ ἡ συνδέουσα τὴν Ἀνατ. Ἀσίαν μετὰ τῆς Ἀλάσκας.

Ἄν τώρα ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα ἡμῶν, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Εἶναι δυνατόν ἡ πρωτόγονος τότε ἀνθρωπότης νὰ διετήρησε τὰς ἀναμνήσεις τῶν γεωλογικῶν τούτων φαινομένων; Ὑποτίθεται ὅτι εἰς τοὺς πρωτογόνους χρόνους ὁ ἄνθρωπος δυνατόν νὰ ἐπέρασε διὰ τῆς Σούνδης πρὸς τὴν Αὐστραλίαν (προτοῦ νὰ σχηματισθῇ ἡ σημερινὴ πολυνησία εἰς τὸν πορθμὸν τῆς Σούνδης). Ὅμοίως κύματα φυλῶν δυνατόν νὰ ἐπέρασαν πρὸς τὴν Ἀμερικὴν διὰ τοῦ διαδρόμου τῆς Ἀλάσκας καὶ ἀνάλογόν τι νὰ συνέβη μετὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα τῆς Εὐρώπης διὰ τῶν μνημονευθέντων διαδρόμων τῆς Μεσογείου πρὸς τὴν Ἀφρικὴν. Ἀλλὰ δὲν διετηρήθη ἡ παραμικρὰ ἀνάμνησις. Ὁ Χελλαῖος ἄνθρωπος ἦτο ὃν ζῶδες καὶ ἀποκλείεται πᾶσα διανοητικὴ ἐξελίξις, ἥτις θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ διατηρήσῃ ἔστω καὶ εἰς τὴν μνήμην τοιαῦτα γεγονότα. Ἡ παλαιότατη τῶν γεωλογικῶν ἀναμνήσεων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἶναι ἡ περὶ Κατακλυσμοῦ. Γνωρίζομεν ὅτι ἔγιναν πολλοὶ κατακλυσμοί, ὄμβριοι εἴτε θαλάσσιοι, ἢ δὲ ἀνάμνησις των περιεσώθη εἰς ὅλας τὰς ἡπείρους, πλὴν τῆς Ἀφρικανικῆς. Ὁ ἰδικὸς μας (ὁ τῆς Ἀγίας Γραφῆς δηλαδή, διότι οἱ Ἕλληνες εἶχον καὶ ἄλλας ἰδίαις παραδόσεις περὶ κατακλυσμῶν) γνωρίζομεν ὅτι ἀνάγεται εἰς τὸν ἕτερον τῶν παλαιωτάτων πολιτισμῶν, τὸν Σουμερικόν. Ἐκεῖθεν τὸν

παρέλαβον οἱ Ἑβραῖοι εἰς τὰς παραδόσεις των. Αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Οὐρ ἔδειξαν ὅτι πρόκειται περὶ πραγματικῆς καταστροφῆς, ἐπισυμβάσης κατὰ τὴν 4ην χιλιετηρίδα π.Χ. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὰ τοπικὰ δεδομένα τῶν Αἰγυπτίων φέρουν τὴν Ἀτλαντίδα ἔξω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, δηλ. εἰς τὸν σημερινὸν Ἀτλαντικὸν καὶ δίδουν χρονολογίαν 9 χιλ. ἐτῶν ἀπὸ τῆς συνομιλίας μεταξὺ Σόλωνος καὶ Σαῖτων ἱερέων, ἔπεται ὅτι φθάνομεν εἰς τὸ ἀδύνατον. Καὶ ἂν ἀκόμη ὑποτεθῇ ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἀποχωρισμοῦ τῆς Ἀγγλίας ἢ περὶ βυθίσεως ξηρᾶς εἰς τὸν Δυτ. Ἀτλαντικὸν (θάλασσα τῶν Σαργάσσω), ἥτοι περὶ ἐνὸς πραγματικοῦ γεγονότος κατὰ τὰ δεδομένα τῆς γεωλογίας, οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συγκρατήσουν εἰς τὴν μνήμην των ἐν τοιούτῳ ἀπώτατον γεγονός.

Οὕτω ἀπομένει ὥς μόνη ὁδὸς νὰ θεωρηθῇ μὲν πραγματικὸς ὁ ἱστορικὸς πυρὴν τῆς περὶ Ἀτλαντίδος παραδόσεως, ἀλλὰ νὰ θεωρηθῇ ἔξω τόπου καὶ χρόνου, ὥς συμβαίνει καὶ μὲ ἄλλας ἱστορικὰς παραδόσεις. Οἱ Αἰγύπτιοι ἄλλως εἰς τὰς χρονολογίας των, ὥς καὶ οἱ Σουμεριοὶ, ἀποδεικνύονται ἐξογκοῦντες τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἐτῶν πέρα παντὸς νοητοῦ ὁρίου. Ὅλως τοῦναντίον, ἐν σταθερὸν σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἡ παράδοσις ἐκείνη ἀναφέρει, θὰ μᾶς κατατοπίσῃ ἀμέσως εἰς τὸ ὁρθὸν χρονικὸν πλαίσιον. Τοῦτο εἶναι ἡ μεγίστη ἀκμὴ τοῦ «Ἑλληνικοῦ», ἥτις ἀναφέρεται σταθερῶς εἰς τὴν διήγησιν τῆς Ἀτλαντίδος. Τοῦτο μᾶς ὁδηγεῖ μὲ ἀσφάλειαν εἰς τὸν 16-15ον π.Χ. αἰῶνα, ὅπῃτε ὁ Κρητομυκηναϊκὸς πολιτισμὸς εὗρίσκετο πρᾶγματι εἰς τὴν ὑψίστην του ἀκμὴν. Τώρα λοιπὸν εἵμεθα παρεσκευασμένοι, ὅπως ἴδωμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν περὶ τῆς Ἀτλαντίδος διήγησιν, ἥτις ἔχει ὥς ἑξῆς :

Ὁ Κριτίας⁹ εἰσάγεται διηγούμενος σπουδαιότατην περὶ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ μεγαλείου παράδοσιν. Αὕτη ἀνάγεται εἰς τὸν Σόλωνα, ὅστις τὴν διηγῆθη εἰς τὸν Δρωπίδην, πρόππαπον τοῦ Κριτίου, πρὸς ὃν ὁ μέγας νομοθέτης εἶχε στενὸν οἰκογενειακὸν δεσμόν. Ὁ Κριτίας εἶτα, πάμπας δμώνυμος τοῦ διηγουμένου, ἐπανέλαβε ταύτην παρουσίᾳ τοῦ ἐγγόνου. Ἡ διήγησις ἐν συνόψει ἔχει ὥς ἑξῆς :

21 E Κατὰ τὸ εἰς Αἴγυπτον ταξιδίον του ὁ Σόλων¹⁰ ἦλθεν εἰς λόγους πρὸς τοὺς ἱερεῖς τῆς Νηῖθ («Ἀθηνᾶς») ἐν Σάϊδι. Διαρκουσῶν τῶν συνομιλιῶν ἐφιλοτιμήθη νὰ παρουσιάσῃ καὶ οὗτος εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, (τοὺς ἀσυγκρίτους διὰ τὸ παρελθόν των, διὰ τὸ ὁποῖον ἦσαν

⁹) Π λ α τ. Τίμ. 21b καὶ ἑξῆς.

¹⁰) Ὁ Σόλων ἔζησεν ἀπὸ τοῦ 640]39 μέχρι τοῦ 559]58 π.Χ. Εἰς Αἴγυπτον ἀπεδήμησε μετὰ τὸ 572 καὶ ἡ ἀπουσία του ἐν συνόλῳ διήρκεσε 10 ἔτη, καθ' ἃ ἐπεσκέφθη καὶ ἄλλας χώρας.

- 22 b πολὺν ὑπερήφανοι) ὅ,τι ἀρχαιότερον ἐγνώριζε περὶ Ἑλλάδος, ἦτοι τὰ πε-
 ρὶ Φορωνέως καὶ Νιόβης καὶ τοῦ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμοῦ. Τότε
 εἰς τῶν ἱερέων ὑπολαβὼν εἶπε τὰ ἑξῆς: Ὡς Σόλων Σόλων, οἱ Ἕλληνες
 22c-23c εἰσθε πάντοτε παῖδες, διότι τίποτε παλαιὸν δὲν γνωρίζετε. Πρωτίστως
 ὁμιλεῖτε περὶ ἑνὸς κατακλυσμοῦ, ἐνῶ προηγουμένως συνέβησαν πολ-
 λοί. Ἄλλαι πάλιν καταστροφαὶ ὀφείλονται εἰς τὸ πῦρ, ὅταν γίνωνται
 αἱ μεταβολαὶ εἰς τὴν τάξιν τοῦ οὐρανοῦ. Τὸ ἐνθυμεῖσθε καὶ τοῦτο
 ὁσάκις κάμνετε λόγον περὶ Φαέθοντος. Κατόπιν τῆς κάθε καταστροφῆς
 ἠφανίζετο τὸ μορφωμένον καὶ τὸ ἐγγράμματον στοιχεῖον τοῦ πληθυ-
 σμοῦ, ἀπέμενον δὲ μόνοι οἱ βουκόλοι εἰς τὰ ὄρη. Δι' αὐτὸ δὲν ἐνθυ-
 23c μεῖσθε τίποτε. Ἐν τούτοις διεπράξατε μέγιστον κατόρθωμα πρὸ 9
 χιλιάδων ἐτῶν, διότι ἐταπεινώσατε τότε μεγάλην καὶ ὑπερφίανον δύ-
 24c ναμιν, ἣτις ὠρμήθη ἐκ τοῦ Ἀτλαντικοῦ πελάγους. Ἐκεῖ ἔκειτο νῆσος
 μεγαλυτέρα τῆς Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς ὁμοῦ, ὅπου ἀνεπτύχθη θαν-
 μαστὴ δύναμις βασιλέων, οἵτινες ἐφθασαν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἄρχουν
 25b-d μέχρι Τυρρηνίας καὶ μέχρις Αἰγυπτιακῶν συνόρων. Συλλέξαντες κά-
 ποτε τὰς δυνάμεις των, ἐπεχείρησαν νὰ δουλώσουν καὶ σᾶς καὶ ἡμᾶς
 εἰς μίαν μόνην ἐξόρμησιν. Σεῖς τότε ἐτέθητε ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ἀντετά-
 χητε, μὴ ἐγκαταλείψαντες τὸν ἀγῶνα ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι σᾶς
 ἐγκατέλειψαν καὶ ἐμείνατε μόνοι. Διετρέξατε τὸν ἔσχατον τῶν κινδύ-
 νων, ἀλλὰ τέλος ἐνικήσατε, ἡμποδίσατε τὴν δούλωσιν ἡμῶν τῶν ἄλ-
 λων καὶ ἠλευθερώσατε καὶ τοὺς δεδουλωμένους. Ὑστερον ὅμως ἐγι-
 ναν ἐξαίσιτοι σεισμοὶ καὶ κατακλυσμοί, ἐν τῷ δὲ μίᾳς ἡμέ-
 ρας καὶ μίᾳς τρομερᾶς νυκτὸς καὶ ὁ ἰδικὸς σας στρα-
 τὸς ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὴν γῆν καὶ ἡ Ἀτλαντὶς ὥσαύτως
 βυθίσθη εἰς αὐτὸ πέλαγος ἡφανίσθη. Διὰ τοῦτο
 καὶ τὸ ἐκεῖ πέλαγος εἶναι δύσβατον καὶ ἀνεξερευνήτον, διότι ὑπάρχει
 πολὺς πηλός, ὃν ἀφῆκεν ἡ καταποντισθεῖσα νῆσος¹¹.

¹¹) Τὸ τελευταῖον τοῦτο χαρακτηριστικὸν ἔκαμεν, ὡς γνωστόν, μερικοὺς νὰ ἀναζητήσουν τὴν Ἀτλαντίδα εἰς τὴν παρὰ τὰς Ἀντίλλας θάλασσαν τῶν Σαρ-
 γάσσων, ἣτις διὰ τὸ πλῆθος τοῦ ὁμωνύμου ἐνύδρου φυτοῦ παρέχει μεγάλας
 δυσκολίας εἰς τοὺς ναυτιλλομένους. Προσωπικῶς ἐγὼ πιστεύω εἰς τὴν δυνατό-
 τητα μιᾶς τοιαύτης ἀναμνήσεως, διότι φαίνεται νὰ ὑποτιμῶμεν τὰ τολμήματα
 τῶν δεινῶν θαλασσοπόρων τῆς ἀρχαιότητος. (Ὅρα κατωτέρω περὶ τοῦ περι-
 πλου τῆς Ἀφρικῆς ὑπὸ τῶν Φοινίκων). Μήπως τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Πλάτω-
 νος (Τίμ. 24e-25) δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἡ πρώτη μνεῖα τῆς Ἀμερι-
 κῆς; Ἀφοῦ δηλ. περιγράφεται πρῶτον ἡ Ἀτλαντὶς ὡς κειμένη ἔξω τοῦ Γι-
 βραλτάρ, μνημονεύεται ἐν συνεχείᾳ ὅτι ἐξ αὐτῆς ἠδύνατό τις νὰ πλεύσῃ περαι-
 τέρω πρὸς ἄλλας νήσους καὶ μάλιστα τὰς ἄλλας νήσους, ἄρα αὐταὶ ἦσαν
 κατὰ πολὺ γνωστόν, καὶ ἐκεῖθεν περαιτέρω «ἐπὶ τὴν καταντικρὺ πᾶσαν ἡπει-
 ρον τὴν περὶ τὸν ἀληθινὸν ἐκεῖνον πόντον». Μήπως καὶ ὁ Κολόμβος (ὁ τρί-

Ἡ διήγησις, ἣτις ποικίλλεται ὑπὸ φιλοσοφικῶν καὶ κοσμογονικῶν δοξασιῶν, εἶναι ἀρχαίως ἐκτενής¹². Σήμερον, ὁπότε ἡ αἰγυπτιακὴ φιλολογία καὶ διανόησις μᾶς εἶναι καλῶς γνωσταί, θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ ἀποχωρίσῃ τις τὸ καθαρώς αἰγυπτιακὸν στοιχεῖον τῆς διηγήσεως ἀπὸ τὰς προσθήκας τῆς Ἑλληνικῆς διανοίας τοῦ Πλάτωνος. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀναγκαῖον ἐνταῦθα, ἡ δὲ δοθεῖσα ἀνωτέρω περίληψις εἶναι ἀρκετὴ πρὸς τὸν σκοπὸν μας.

Παρατηροῦμεν λοιπόν, ὅτι ὥς ἐκτίθεται ὁ μῦθος, εἶναι ἀδύνατον νὰ νοηθῇ. Δυνάμεθα ὅμως νὰ χωρίσωμεν τὰ φανταστικά ἀπὸ τῶν πραγματικῶν στοιχείων, τὰ δὲ τελευταῖα εἶναι δυνατὰ καὶ μάλιστα ταυτίσιμα, φθάνει νὰ λυθῶσι τῆς συνεχείας τόπου καὶ ἰδίως χρόνου, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς γενέσεως τῶν ἱστορικῶν μύθων, ὥς ἐξεθέσαμεν ἀνωτέρω.

Καὶ τὴν μὲν ἐρμηνείαν τῆς τοποθετήσεως τῆς βυθισθείσης νήσου εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν θὰ συζητήσωμεν κατωτέρω. Ὡς πρὸς δὲ τὴν χρονολογίαν τῶν 9 χιλ. ἑτῶν γνωρίζομεν σήμερον ἀπλῶς, ὅτι οὔτε Ἑλληνες ὑπῆρχον τότε ἵνα ἐκτελέσωσι τὰ ἡρωικά κατορθώματα, οὔτε Αἰγύπτιοι διὰ νὰ τὰ καταγράψουν. Τὰ λεγόμενα «κείμενα τῶν Πυραμίδων», τὰ παλαιότατα συνεχῇ κείμενα τῶν Αἰγυπτίων, ἀνήκουν εἰς τὰ μέσα περίπου τῆς 3ης χιλιετηρίδος ἀλλ' εἶναι θρησκευτικοῦ περιεχομένου. Κείμενα ἱστορικά, σημαντικῆς ὅπως δῆποτε ἐκτάσεως, ἔχομεν μόνον ἀπὸ τῆς 18ης δυναστείας. Τὰ ἀξιολογώτατα εἶναι τὰ τοῦ Τουθμῶσιος τοῦ Γ' (1500-1447) καὶ τὰ τοῦ Ραμεσσῆ τοῦ Β' (1292-1225), ὁμοῦ μὲ τὰς ἑπτερωτέρας εἰδήσεις τοῦ Μερνεφθᾶ καὶ Ραμεσσῆ τοῦ Γ'. Τὰ τελευταῖα ταῦτα θεωρῶ ἄκρως πιθανόν, ὅτι εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὁ Σαΐτης ἱερεὺς ὁ ὁμιλήσας πρὸς τὸν Σόλωνα.

Κατὰ τὸν Πλάτωνα ἐν ἄλλῃ διαλόγῳ¹³ οἱ Αἰγύπτιοι ὁμιλοῦντες

τοὺς ἄρα μετὰ καὶ τοὺς Βίκιγκ) δὲν ἐπανεῦρε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὴν Ἀμερικὴν ; Ὡς γνωστὸν προσήγγισε πρῶτον εἰς μίαν νῆσον τοῦ Βαχαμικοῦ συμπλέγματος, τὴν Γουαναχάνην, ἐκεῖ δ' ἔμαθεν ὅτι δυτικώτερον ὑπάρχει μία μεγάλη ἡπειρος, ἡ μετέπειτα Ἀμερικὴ.

¹²) Οὕτω λ.χ. ἡ θεωρία περὶ καταστροφῶν τοῦ κόσμου διὰ κατακλυσμῶν ἢ πυρὸς (Τίμ. 22c) εἶναι ἡ Βαβυλωνιακὴ δοξασία περὶ ἐκπυρώσεως καὶ κατακλυσμοῦ, ἣν βραδύτερον ἐνεκολλώθησαν οἱ Στωικοί. Ὅρα B. M e i s s n e r, Babylonien und Assyrien II, 118.

¹³) Κριτίας 110a-b. Φυσικά δὲν δυνάμεθα νὰ εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ διήγησις εἶναι αὐθεντικῶς αἰγυπτιακὴ ἢ γέννημα τῆς φαντασίας τοῦ Πλάτωνος, ὅπερ ἴσως εἶναι πιθανώτερον. Δὲν θὰ ἀπεκλείετο ὁμως νὰ διηγήρησαν οἱ Αἰγύπτιοι ὀνόματά τινα τῆς μεγάλης Μυκηναϊκῆς παραδόσεως. Τὸ πρᾶγμα ἄλλως δὲν ἔχει μεγάλην σημασίαν, διότι γνωρίζομεν ὅτι ἂν οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον σημειώσῃ γεγονότα τινα τῆς «παμπαισίας» ἐποχῆς τοῦ Αἰγαίου, ταῦτα μόνον ἐντὸς τῆς 2ας χιλιετηρίδος δύνανται νὰ ἐντοπισθῶσι καὶ οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ.

περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τοὺς Ἀτλαντίους ἀνέφερον διαρκῶς τὰ ὀνόματα τῶν Κέκροπος, Ἐρεχθέως, Ἐρυσίχθονος καὶ τῶν ἄλλων τῶν πρὸ τοῦ Θησέως γενομένων. Ὁ Πλάτων μάλιστα διατείνεται, ὅτι τὰ ὀνόματα ἐκεῖνα ἐδίδοντο τὰ αὐτὰ (καὶ τῶν γυναικῶν ἔτι) κατὰ διαδοχὴν. Πάντως τὰ γεγονότα ἐν τῷ συνόλῳ των μαρτυροῦν, ἀνεξαρτήτως τῶν γνωμῶν τοῦ Πλάτωνος, ὅτι εὐρισκόμεθα ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος τῆς 2ας χιλιετηρίδος, τοῦ μόνου ἄλλως δυνατοῦ. Νομίζομεν λοιπόν, ὅτι ἡ ἀπλουστερά μέθοδος θὰ εἶναι νὰ σκιαγραφήσωμεν τὴν ἱστορίαν τῆς Αἰγύπτου καὶ παραλλήλως καὶ τῆς Κρητομυκηναϊκῆς περιοχῆς κατὰ τὴν 2αν χιλιετηρίδα καὶ εἶτα ὀλίγον τι κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Σαῦτικῆς περιόδου. Τότε δὲ τὰ πράγματα θὰ ὁμιλήσουν ἀφ' ἑαυτῶν ὥς πρὸς τὰ στοιχεῖα, ἀφ' ὧν ἐξυφάνθη ὁ μῦθος τῆς Ἀτλαντίδος.

Τὴν μετὰξὺ Μεσσαίου καὶ Νέου Βασιλείου περίοδον (ἀκριβῶς 200 ἔτων, 1780-1580) καταλαμβάνει σχεδὸν ὁλόκληρον ἡ κυριαρχία τῶν Ὑκσῶς (=ποιμένων κατὰ Μανέθωνα) Φαραῶ, οἵτινες ἦσαν ξένης, σημιτικῆς καταγωγῆς ἐπιβάται τοῦ θρόνου. Τὴν ἐναντίον των ἐπανάστασιν ὤργανωσαν οἱ τοπικοὶ πρίγκηπες τῶν Θηβῶν. Σήμερον πάντες σχεδὸν οἱ ἐρευνῆται εἶναι σύμφωνοι, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐγένετο καὶ τῇ βοηθείᾳ ξένων, ἡ δ' ἐξωσις τῶν Ὑκσῶς ἐπετεύχθη διὰ τῆς σημιτικῆς βοηθείας μὴ Αἰγυπτιακῶν δυνάμεων. Τοῦτο ἄλλως ἐξάγεται καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν Αἰγυπτιακῶν πηγῶν, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρουν ὥς βοηθοὺς εἰς τὸ ἐγχείρημα τοὺς Hanehu. Δυστυχῶς ἡ λέξις δὲν ἔχει πάνποτε τὴν αὐτὴν σημασίαν, διότι ἄλλοτε σημαίνει (ἰδίως παλαιότερον) τοὺς κατοίκους τῆς Λυβικῆς ἀκτῆς καὶ ἄλλοτε τοὺς τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου. Ὁ πολὺς Eduard Meyer πιστεύει ἀδιστακτικῶς τὸ δεύτερον. Ἐκ τοῦ τίτλου δέ, τὸν ὅποιον λαμβάνει ἡ σεβασμία βασιλομήτωρ Ἀαχότεπ «Πριγκίπισσα τῆς ἀκτῆς τῶν Χανεβοῦ», ὅστις οὐδέποτε πλέον ἀπαντᾷ εἰς τὴν μακροαῖνα φιλολογίαν τῆς Αἰγύπτου, συμπεραίνει ὅτι αὕτη ἐνυμφεύθη Κρῆτα πρίγκιπα. Τῇ βοηθείᾳ τῶν Κρητῶν ἐπομένως ἀπηλλάθησαν οἱ Ὑκσῶς¹⁴.

Ἀνεξαρτήτως τῆς γνώμης ταύτης, ἦν ἄλλως δὲν παραδέχονται οἱ λοιποὶ ἱστορικοὶ, ἐλπίζω νὰ δημοσιεύσω προσεχῶς ἐργασίαν, ὅποθεν θὰ δειχθῇ ὅτι οὐχὶ οἱ ἀπόλεμοι Κρῆτες, ἀλλ' οἱ Μ υ κ η ν α ῖ ο ι ἦσαν οἱ βοηθοὶ τῶν Αἰγυπτίων. Οἱ Κρῆτες ἀσφαλῶς θὰ συνετέλεσαν, περαιώσαντες διὰ τοῦ στόλου των τοὺς πολεμιστὰς τῶν Μυκηνῶν. Ἡ ἀφθονία ὅμως τοῦ χρυσοῦ, ὅστις ὑπὸ τοῦ Σλήμαν ἀνεκαλύφθη ἐντὸς τῶν βασιλικῶν θηκῶν τῆς ἀκροπόλεως, νομίζω ὅτι ἀσφαλῶς ἦτο τὸ τίμημα τῆς πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους βοηθείας. Ἐκ τῆς Αἰγύπτου ἐκόμι-

¹⁴) Ed. Meyer, *Gesch. d. Altertums* 2, 1, σ. 54-55.

σαν οἱ ρωμαεῖοι ἐκεῖνοι, ἀλλ' ἀπλοῖκοι πολεμισταί, τὰ νέα ταφικά ἔθιμα, τὴν μουμιοποίησιν, τὴν προσωπίδα, τὴν ἐπιτύμβιον στήλην, τὰ πλουσιώτατα κτερίσματα. Εἶναι ἀδύνατον νὰ εὗρεθῇ καλυτέρα ἐρμηνεῖα τοῦ αἰφνιδίου «θαύματος» τῶν Μυκηναίων ἐν μέσῳ τῆς ἀπλότητος καὶ τῆς πενίας τῆς Μεσοελλαδικῆς περιόδου.

Ἡ βοήθεια διὰ στρατιωτικῆς πολυχειρίας ἐπ' ἀμειβῇ οὐδέποτε πλέον ἔπαυσε παρεχόμενη πρὸς τὴν Αἴγυπτον ἐκ τῆς περιοχῆς τῆς Μεσογείου. Πρῶτερον ἐνομιζέτο, ὅτι οἱ «Σαρδάναι» ἦσαν μισθοφόροι τῶν Αἰγυπτίων μόνον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ραμεσσῆ τοῦ Β'. Ἀλλ' αἱ πινακίδες τῆς Ἀμάρνα ἔδειξαν, ὅτι καὶ πρῶτερον ἐχρησιμοποιοῦντο οὗτοι ὡς φρουραὶ ἐν Συρίᾳ. Οὕτω, συμπεραίνει ὁ Meyer, εἶναι ἄρτια δυνατὸν ἡ χρησιμοποίησις των νὰ ἀνάγεται ἤδη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Νέου Βασιλείου¹⁵. Τὴν καλυτέραν ἀπόδειξιν τοῦ πράγματος παρέχει τὸ πυκνότερον δοῦναι καὶ λαβεῖν μεταξὺ τῶν δύο περιοχῶν, Αἰγυπτιακῆς καὶ Κρητομυκηναϊκῆς, ἀπὸ τοῦ 16ου αἰῶνος καὶ ἔξῃς. Περὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν εὗρημάτων ἐν Ἑλλάδι πικρὴ ἀνάγκη νὰ γραφῇ ὁλόκληρον βιβλίον (J. P e n d l e b u r y, Aegyptiaca).

Οἱ λαοὶ τῆς Μεσογείου δὲν μετέβαινον πάντοτε ὡς φίλοι εἰς τὴν Αἴγυπτον. Ἕτε πρὸς λαφυραγωγικὰς ἐκστρατείας, ἔτε πιεζόμενα ὑπὸ τῶν κυμάτων τῶν μεγάλων μεταναστεύσεων τῶν λαῶν τοῦ 13 καὶ 12ου αἰῶνος, πλήθη διαφόρων Μεσογειακῶν φύλων ἐπέδραμον κατὰ τῆς Αἰγύπτου. Οἱ Φαραὼ Μερνεφθᾶ καὶ Ραμεσσῆς ὁ Γ' ἔσχον σκληροὺς, ἀλλ' ἐπιτυχεῖς ἀγῶνας πρὸς ἀπώκρουσίν των. Ἡ Αἴγυπτος ἦτο ἀκόμη ἀρκετὰ ἰσχυρά, διὰ νὰ ἀποκρούσῃ αὐτὰ τὰ σίφη. Μεταξὺ αὐτῶν ἀναγράφονται Akaiwasha, Danuna, Tursha, Shekelesh, Shardana, οἵτινες ταυτίζονται πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς, Δαναοὺς, Τυρσηνοὺς, Σικελοὺς καὶ Σαρδηνίους. Οἱ Pulesati ἢ Pelestim ταυτίζονται συνήθως πρὸς τοὺς Φιλισταίους, σπανιώτερον δὲ πρὸς τοὺς Πελασγούς.

Μετὰ τὴν 20ὴν δυναστείαν ἡ Αἴγυπτος οὐσιαστικῶς εἰσέρχεται εἰς τὴν περίοδον τοῦ ψυχorroγήματος. Ἀδύνατος, διηρημένη, μὲ τὸ τέλος τῆς προδιαγεγραμμένης, ὡς συμβαίνει εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τοὺς στηριζομένους ἐπὶ μισθοφόρων, πίπτει ἐν τέλει λεία τῶν Ἀσσυρίων. Ἡ τελευταία αὐτῆς ἐνδοξος ἀναλαμπὴ εἶναι ἡ 26ῃ δυναστεία τῆς λεγομένης Σαίτικῆς περιόδου (663-525). Ὁ ρόλος τῶν Ἑλλήνων ἐνταῦθα εἶναι σπουδαιότατος διὰ τὸ ὑπὸ συζήτησιν θέμα ἡμῶν. Ὡς σχεδὸν χίλια ἔτη πρὶν, οὕτω καὶ τώρα Ψαμμήτιχος ὁ Α' ἀποτινάσσει τὸν ξενικὸν ζυγὸν τῇ βοηθῆσά Καρῶν καὶ ἰδίᾳ Ἰώνων μισθοφόρων. Κατακτᾷ τὴν Συρίαν καὶ πολεμεῖ κατὰ τῶν Σκυθῶν. Ὁ υἱὸς του Νε-

¹⁵) Ed. M e y e r, ἔ.δ. 57.

χῶ (609-593), νικητὴς τῶν Ἀσιατῶν, βασιζέται καὶ πάλιν εἰς τοὺς Ἕλληνας. Οἱ Ἴωνες εἶναι, θὰ ἔλεγέ τις, οἱ θεοὶ του. Οἱ μεγάλοι Φαραῶ τοῦ Νέου Βασιλείου μεθ' ἐκάστην νίκην ἀφιέρωνον δῶρα μεγαλοπρεπέστατα εἰς τὸν Ἀμμωνα τῶν Θεβῶν. Ἦσαν χρυσὸς καὶ ἄλλα μέταλλα, πρόσθετα κτίσματα, κτήνη, ἀκόμη δὲ καὶ δοῦλοι. Ὁ Ἀμμασις ὅμως προσφέρει τὸ δῶρόν του οὐχὶ εἰς τὸν Ἀμμωνα τῶν Θεβῶν, ἀλλ' εἰς τὸν Ἀπόλλωνα τῶν Βραγχιδῶν. Καὶ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο. Μεγαλυτέραν ἴσως σημασίαν ἐνέχει τὸ γεγονός ὅτι τὸ δῶρον εἶναι λιτόν, ἀλλ' ἑλληνικώτατον: Εἶναι ἡ πανοπλία τοῦ βασιλέως. Ματαίως θέλει ἀναζητήσῃ τις τοιοῦτον ἀνάλογον εἰς τὴν προηγουμένην ἱστορίαν τῆς Αἰγύπτου. Αἱ ἑλληνικαὶ ιδέαι ἐμποτιζοῦν πλέον τὴν Αἴγυπτον. Ἐπιτρέπεται, διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ὑπερηφάνου καὶ αἰωνοβίου χώρας, νὰ κτισθῇ Ἰωνικὴ ἀποικία, ἡ Ναύκρατις, ἣτις ἀποβαίνει τὸ κέντρον τοῦ πρωιμωτάτου ἐν Αἰγύπτῳ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ Φαραῶ νῦν ἐμφοροῦνται ἀπὸ τὸ νέον πνεῦμα καὶ τὰς νέας ιδέας τῶν Ἑλλήνων, παρ' ὅλην τὴν πατροπαράδοτον συντηρητικότητά τῆς αἰγυπτιακῆς φυλῆς, ὥς εὐστόχος παρατηρεῖ ὁ Breasted. Ὁ Νεχῶ δοκιμάζει νὰ ἀνοίξῃ τὴν πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν διώρυγα τοῦ Σουέξ καὶ ἀποστέλλει Φοίνικας ναυτικούς πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν κατὰ τὴν Ἀφρικὴν. Οὗτοι ἐπέστρεψαν μετὰ ἱρία ἔτη καὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι περιπλεύσαντες τὴν Ἀφρικανικὴν ἡπειρον, δύο χιλιάδας καὶ πλέον ἔτη πρὸ τοῦ ὁμοίου κατορθώματος τοῦ Βάσκο δὲ Γάμα.

Ὁ υἱὸς τοῦ Νεχῶ, Ψαμμήτιχος ὁ Β' (593-588) ὠδήγησε τοὺς Ἕλληνας μισθοφόρους του μέχρι τοῦ Ἀβοῦ-Σιμβέλ εἰς τὴν Νουβίαν, ὅπου ἐχάραξαν τὰς ἐπιγραφάς των ἐπὶ τῆς κνήμης ἐνὸς κολοσσοῦ Ραμεσσῆ τοῦ Β'. Ὁ Ἀπρίης (588-569) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Ἀμτισ (569-525) εἶναι γνωσταὶ προσωπικότητες ἐκ τῶν ἑλληνικῶν πηγῶν καὶ ἐκ τῆς φιλίας τοῦ δευτέρου πρὸς τὸν τύραννον τῆς Σάμου Πολυκράτη. Κατὰ τὸ 525 διὰ τῆς κατακτήσεως τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ τοῦ Καμβύσου ἐκόπη πλέον ὀριστικῶς τὸ νῆμα τῆς μακραίωνος Αἰγυπτιακῆς ἀνεξαρτησίας¹⁶.

Τῆς Κρητομυκηναϊκῆς ἱστορίας τὸ ἀντίστοιχον περίγραμμα εἶναι ἀπλούστερον. Ἦδη ἀπὸ τῆς 12ης δυναστείας ἔχομεν πυκνὴν ἐπικοινωνίαν μεταξὺ Κρήτης καὶ Αἰγύπτου, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Ὑκῶς Φαραῶ Κυὰν εὐρέθη εἰς τὴν Κνωσὸν ἐπὶ πώματος ἀλαβαστρίνης πυξίδος.

¹⁶) Θεωρῶ περιττὰς τὰς εἰδικωτέρας παραπομπάς. Ἀρκεῖωσαν τὰ ἔργα τοῦ Ed. Meyer καὶ ἰδίᾳ τοῦ James H. Breasted, A History of Egypt.

Μετά τὸ 1600 εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ διεθνοῦς διαφέροντος εἰσέρχονται καὶ αἱ Μυκήναι. Ἐπὶ Τουθμώσιος τοῦ Γ', ἤτοι περὶ τὸ 1500 καὶ ὀλίγον βραδύτερον, οἱ Κεφτί εἰκονίζονται ἀφθόνως εἰς τοὺς τάφους τῆς Θηβαϊκῆς νεκροπόλεως κομίζοντες τὰ δῶρά των. Οἱ Κεφτί δυνατὸν νὰ εἶναι ἢ νὰ μὴ εἶναι Κρήτες. Τῶν δώρων των ὅμως ἐν καλὸν ποσοστὸν εἶναι ἀναμφισβητήτου κρητομυκηναϊκῆς προελεύσεως. Ἐν τῇ τέχνῃ τὰ διακοσμητικὰ θέματα ἐπιδρῶσι τόσον πολὺ ἀμοιβαίως ἐπ' ἀλλήλων μεταξὺ τῶν δύο περιοχῶν, ὥστε πολλάκις εἶναι ἀδύνατον νὰ διακρίνωμεν τίς ὁ δανείζων καὶ τίς ὁ δανειζόμενος.

Περὶ τὸ 1500 π.Χ. μία τρομερὰ καταστροφή πλήττει ὁλόκληρον τὴν Κρήτην. Πόλεις, μέγαρα καὶ τὰ δύο ἐκ τῶν τριῶν ἀνακτόρων καταστρέφονται διὰ παντός. Ἀκόμη καὶ ἱερὰ σπήλαια κατακρημνίζονται, ὥς τὸ τοῦ Ἀρχαλοχωρίου. Τὴν καταστροφὴν ταύτην, τῆς ὁποίας ὑπεύθυνοι ἀδύνατον εἶναι νὰ ὑπῆρξαν οἱ Ἀχαιοὶ (εἶναι ἔτι λίαν ἐνωρίς), ἀπέδωκα εἰς ἓν τρομερὸν φυσικὸν γεγονός, τὴν ἔκρηξιν τῆς Θήρας. Ἐκ τῆς θεωρίας ταύτης¹⁷ θὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα μόνον ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα διὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν.

Ἡ Θήρα, νῆσος ἀρχικῶς στρογγύλη, ὥς εἶναι πᾶσαι αἱ ἡφαιστειογενεῖς νῆσοι, εἶχε καλυφθῇ ὑπὸ βλαστήσεως (ἐλαία, φοῖνιξ) καὶ ἀνθηρῶν συνοικισμῶν, διότι τὸ ἡφαιστειὸν ἐπὶ μακρὸν καθυῦδε. Ὅταν ἡ ἔκρηξις ἐπῆλθε, κατεκάλυψεν ἡ ἡφαιστεία σποδὸς καὶ ἡ κίσσηρις τοὺς συνοικισμοὺς. Ἐκ τῶν εὐρημάτων γνωρίζομεν, ὅτι ἡ ἔκρηξις πρέπει νὰ συνέβη περὶ τὸ 1500. Τὴν πορείαν καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκρήξεως δυνάμεθα νὰ σπουδάσωμεν καὶ ἐκ μεταγενεστέρων ἐκρήξεων τοῦ αὐτοῦ ἡφαιστείου, κυριώτατα ὅμως ἐκ τῆς ἐκρήξεως τοῦ ἀδελφοῦ ἡφαιστείου Krakatau (μεταξὺ Ἰάβας καὶ Σουμάτρας) κατὰ τὸ 1883. Ὅ,τι συνέβη ἐν Κρακατάου, λέγει ὁ Φίλιππον, πρέπει νὰ συνέβη ἀπαρεγκλίτως καὶ ἐν Θήρᾳ, διότι τὰ δύο ἡφαιστεία ἀνήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν. Κατὰ τὴν ἔκρηξιν ἡ μᾶλλον τὰς ἐπανειλημμένας ἐκρήξεις τοῦ Κρακατάου, αἵτινες διήρκεσαν τρεῖς ἡμέρας, συνέβησαν τὰ ἀκόλουθα φαινόμενα: Ἡ ἐκτοξευθεῖσα ἡφαιστεία σποδὸς ἔφθασε μέχρι τῆς σιρατοσφαίρας καὶ ἐπὶ 6 μῆνας ἤωρεῖτο εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, παρασυρθεῖσα ὑπὸ τῶν ἀνέμων μέχρι τῆς Εὐρώπης. (Εἰς αὐτὴν ἀπέδωκαν τὰς θανμασίας δύσεις τοῦ ἡλίου κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο). Ἡ ἡμέρα μετεβλήθη εἰς νύκτα ἐντὸς ἀκτῖνος 150 χιλιομέτρων εἰς τὴν αὐτὴν δὲ ἀπόστασιν διεργάγησαν τοῖχοι καὶ πάντα τὰ αἰωρητὰ ἀντικείμενα εὗρισκοντο εἰς ἀδιάκοπον τρομώδη κίνησιν. Αἴθνη, ὥς καὶ αἱ κλαγγαὶ τῶν κινητῶν ἀντικειμένων, ἐπέφερεν ἀπερίγραπτον ταραχὴν εἰς ἀν-

¹⁷) Τὴν λεπτομερεστέραν ἔκθεσιν ἐδημοσίευσεν ἐν «Antiquity», 1939.

θρώπους καὶ ζῶα, ἅτινα καὶ διὰ τῆς βίας διωκόμενα δὲν ἀπεμακρύνοντο. Οἱ φοβεροὶ κρότοι τῶν ἐκρήξεων ἠκούσθησαν εἰς ἀπόστασιν σχεδὸν 3.500 χιλιομέτρων (Αὐστραλία) καὶ κατὰ τινες ἔφθασαν μέχρι τῶν ἀντιπόδων. Πάντως πρόκειται περὶ τοῦ μεγαλυτέρου ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένου κρότου ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου. Κολοσσιαίους ὄγκους κισσήρεως ἐξήμεσε τὸ ἠφαιστειον, οὔτινες οὐ μόνον ἐκάλυψαν τὴν νῆσον, ἀλλὰ καὶ τὴν περίξ θάλασσαν, ὥστε νὰ φραχθῇ ἐπὶ μακρὸν εἰς λιμὴν τῆς γειτονικῆς Σουμάτρας. Σειρὰ θαλασσίαν κυμάτων, ὕψους μέχρι 15 μέτρων, ἐπέδραμε κατὰ τῶν ἀκτῶν τῶν γειτονικῶν νήσων καὶ ἐπροξένησε τὰς μεγαλυτέρας καταστροφάς. Βορῆοι μετεκινήθησαν, σιδηροτροχιαὶ καὶ ἀτμάμαξαι ἀνεσπάσθησαν ἢ ἀνετράπησαν καὶ πόλεις ἐξυρίσθησαν κυριολεκτικῶς, ὥς τὸ Τελούγκ-Βετούγκ τῆς γειτονικῆς Σουμάτρας. Τὸ ἀτμόπλοιον Μαγυω, αἰωρηθὲν ὑπὲρ τὴν πόλιν ὑπὸ τοῦ κύματος, εὐρέθη κατόπιν ἀρκετὰ χιλιόμετρα μεσογίως ἐντὸς δάσους. Ὅσαι οἰκίαι ἀντέστησαν εἰς τὰ κύματα κατεστράφησαν ὑπὸ πυρκαϊῶν, αἱ ἐπροξένησαν αἱ ἀνατραπεῖσαι λυχναί. Κερανοὶ διεσταυροῦντο εἰς τὴν ὑπὸ ἠλεκτρικοῦ ρευστοῦ πεπληρωμένην ἀτμόσφαιραν, πλῆξαντες φάρους καὶ ὑψηλὰ κτίσματα. Τριακοντα ἐπτὰ χιλιάδες ψυχῶν ἀπώλεσθησαν κατὰ τὴν φοβερὰν αὐτὴν θεομηνίαν.

Ἐναντι τῶν 20 περίπου τετρ. χιλιομέτρων τῆς ἐκτιναχθείσης καὶ βυθισθείσης ἐκτάσεως τοῦ Κρακατάου ἔχομεν 80 τετρ. χιλιόμετρα ἐν Θήρᾳ. Ἡ ἐκρηξὶς ὑπῆρξεν ἄρα τετράκις ἰσχυροτέρα. Τὸ στρώμα κισσήρεως, τὸ ὁποῖον ἐκάλυψε τὸ περιωθὲν ἀνατολικὸν τμήμα τῆς νήσου, ἔχει σήμερον πάχος 30 μέτρων. Ἐκ μεταγενεστέρων μικρῶν ἐκρήξεων γνωρίζομεν, ὅτι ἡ κρίσηρις κατεκάλυψε τὴν θάλασσαν μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Μ. Ἀσίας. Ἐπειδὴ ἡ ταχύτης τῶν θαλασσίων κυμάτων εἶναι συνάρτησις τοῦ βάθους τῆς θαλάσσης, ἥτις μεταξὺ Θήρας καὶ Κρήτης φθάνει εἰς δεκάκις καὶ ἐνίοτε τριακοντάκις μεγαλύτερον βάθος ἢ ἐν Κρακατάου, τὰ κύματα θὰ ἦσαν μεγαλύτερα καὶ πολὺ ταχύτερα. Εἶναι μαθηματικῶς βέβαιον, ὅτι εἰς διάστημα χρόνου ἐλάχιστον τὰ κύματα τότε ἔφθασαν εἰς Κρήτην (ἀπέχουσαν 600 μίλλια), ὅπου ἐπροξένησαν τρομερὰς καταστροφάς εἰς ὅσα μέρη ἦσαν χθαμαλά. Κατὰ τὰς ἐργασίας τοῦ μακαρίτου καθ. Ν. Κρητικοῦ, τυπικὸν φαινόμενον τῆς Θήρας εἰδικῶς εἶναι καὶ ἡ παρουσία σειρᾶς σεισμῶν, ἐκτεινομένων εἰς εὐρείαν ἀπὸ τῆς Ἀνατ. Μεσογείου καὶ συνοδευόντων πάσαν ἐκρηξίν τοῦ ἠφαιστείου. Οὐδεμία πρέπει νὰ παραμείνῃ ἀμφιβολία, ὅτι ἡ Κρήτη ἠρημώθη. Τὰς παραδόσεις περὶ ἐρημώσεως δὲν ἐλησμόνησαν ποτὲ οἱ κάτοικοι, διότι τὰς ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος καὶ μάλιστα ὡς ἀνηκούσας εἰς τὴν Πραισίαν (ἦτοι τὴν «Ἐτεοκρητικήν») παραδόσιν, ἣν καὶ τὰς ἀποδίδει εἰς ἄλλας ἐποχὰς καὶ ἀφορ-

μάς¹⁸. Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα φαινόμενα τῆς ἐκρήξεως τὰ σημειωθέντα ἐν Κρακατάου, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία, ὅτι πολὺ ἐντονώτερα θὰ συνέβησαν καὶ ἐδῶ καὶ θὰ ἐγένοντο αἰσθητὰ μέχρι καὶ τῆς Αἰγύπτου. Εἶναι τῷ ὄντι ἀπορίας ἄξιον, πῶς δὲν ἀνεκαλύφθησαν ἀκόμη σχετικαὶ μαρτυρίαι.

Ἐκτοτε ἡ Κρῆτη παρακαμίζει σταθερῶς. Ἡ προσωρινὴ παράτασις ζωῆς ἐπὶ 50-100 ἔτη τοῦ ἀνακτόρου τῆς Κνωσοῦ καὶ μόνου δὲν ἀρκεῖ νὰ ἀνακόψῃ τὸν ροῦν τῶν γεγονότων. Τὴν θέσιν τῆς Κρήτης καταλαμβάνει ἀπὸ τοῦ 1500 ἡ Πελοπόννησος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὰς Μυκῆνας. Ἀμένωφισ ὁ Γ', ὁ μεγαλοπρεπέστερος τῶν Αἰγυπτίων Φαραὼ (περὶ τὸ 1411-1375) διατηρεῖ σχέσεις στενὰς πρὸς τὰς Μυκῆνας πλέον, οὐχὶ τὴν Κρήτην.

Ἐνα περίπου αἰῶνα βραδύτερον βλέπομεν καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ, τὴν πλήρη πλούτου, δόξης, πολεμοχαροῦς ἀτμοσφαίρας καὶ πυκνῶν διεθνῶν σχέσεων, νὰ ὁσφραίνωνται τοὺς πρώτους κινδύνους. Αἱ Μυκηναϊκαὶ ἀκροπόλεις ἐνισχύονται. Τειχίζονται συμπληρωματικῶς αἱ Μυκῆναι καὶ ἡ Τίρυνς καὶ ἀνεγείρεται ἐσπευσμένως ἡ μεγάλη ἀκρόπολις τοῦ Γλαῦ. Δὲν ἐπρόφθασαν κἄν νὰ ἀνεγείρουν πραγματικὸν ἀνάκτορον ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς. Ἡ καταστροφὴ φαίνεται ὅτι εἰσέρχεται ταχέως καὶ μεταξὺ 1200 καὶ 1100 καταστρέφεται ὀριστικῶς πᾶν κέντρον τοῦ Μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ.

* * *

Ἐντὸς τοῦ ἱστορικοῦ τούτου πλαισίου θὰ τοποθετηθοῦν τώρα εὐκόλως καὶ ἀνέτως πάντα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἱστορικοῦ μύθου τῆς Ἀτλαντίδος. Ἦδη ἄγαστός τις εἶχε ριψοκινδυνεύσει ἀνώνυμον ἄρθρον εἰς τοὺς Times τοῦ Λονδίνου (19 Ἰαν. 1909), μετὰ τὰς θαναμασίας ἀνακαλύψεις ἐν Κρῆτη, ὑποστηρίζων ὅτι αὕτη ἦτο ἡ «Ἀτλαντὶς» τῶν Αἰγυπτίων. Ἐτόνιζε τὰς ὁμοιότητας τῶν περὶ Ἀτλαντίδος παραδόσεων πρὸς τὰς ἀνακαλύψεις τοῦ Κρητικοῦ ἐδάφους (σύλληψις ταύρων ἀνευ ὄπλων, ὀργάνωσις, νόμοι κλπ.) καὶ τὴν ἀκμαίαν ἐπικοινωνίαν τῆς νήσου πρὸς τὴν Αἴγυπτον (Κεφτὶ κλπ.). Ἐξαφανισθέντων εἰτα ἀποτόμως τῶν Κρητῶν (ὁ συγγραφεὺς τότε δὲν ἐγνώριζε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πρῶγμα) μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν Μυκηναίων, οἱ Αἰγύπτιοι ἔπλασαν τὸν μῦθον περὶ καταβυθίσεως τῆς νήσου. Τὸ ἄρθρον εὔρεν ἀρετὴν ἀπήχησιν. Ἐσπευσαν καὶ ἄλλοι νὰ ὑποστηρίξουν τὰ αὐτά, μεθ'

¹⁸) Ἡροδ. 7, 11.

ὁ ἐνθάρρυνθεις ὁ συγγραφεὺς ἐπανῆλθεν ἐνυπογράφως πλεόν καὶ εἰς ἐπιστημονικὸν περιοδικόν: Ἦτο ὁ K. F r o s t¹⁹

Νομίζομεν ὅτι αὕτη εἶναι ἡ εὐστοχωτέρα ἐρμηνεία. Νῆσος μεγάλη, πανευδαίμων καὶ ἰσχυρὰ εἰς τὴν περιοχὴν τῶν αἰγυπτιακῶν γνώσεων δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη ἐκτὸς τῆς Κρήτης. Ἀλλὰ νὰ «πλάσουν» τὸν μῦθον περὶ καταβυθίσεως ἦτο κάπως δύσκολον, ἔστω καὶ ἂν εἶχον τὸ ἰδικόν των παραμύθιον τοῦ Ναυαγοῦ. Ἐπειτα ὑπάρχει καὶ ὁ στρατὸς τῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἀθρόος «ἔδν κατὰ γῆς», κατόπιν σεισμῶν ἐξαισίων καὶ κατακλυσμῶν, ἐν διαστήματι ἐνός, ἡμερονυκτίου («μῖας ἡμέρας καὶ νυκτὸς χαλεπῆς ἐπελθούσης»)²⁰, ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἀτλαντίδος. Οἱ Αἰγύπτιοι ἀναμφισβητήτως εἶχον ἀκούσει περὶ καταβυθίσεως μῖας νήσου, ἥτις ἦτο ἡ Θήρα, ἀλλὰ ταύτην, μικρὰν καὶ ἄσημον, δὲν τὴν ἐγνώριζον. Τὸ πρᾶγμα μετέφερον εἰς τὴν γειτονικὴν Κρήτην, τὴν δεινῶς πληγεῖσαν νῆσον, καὶ τὴν μετὰ τῆς ὁποίας ἐπαφὴν ἀπώλεσαν αἰφνιδίως. Ἡ εἰδησις περὶ ἀπωλείας μυριάδων ψυχῶν ἐτυποποιήθη εἰς τὸν μῦθον περὶ καταποντισθέντος στρατεύματος. Μὲ τὴν ἔλλειπιν δὲ ἀλληλουχίας καὶ λογικῆς, ἥτις χαρακτηρίζει τοὺς μύθους (ὥς καὶ τὰ ἄλλα λαϊκὰ προϊόντα), ἀσφαλῶς οὔτε καὶ ὁ Πλάτων ἠσθάνθη τὴν ἀνακολουθίαν, ὅτι ταυτοχρόνως ἐβυθίσθησαν ἡ Ἀτλαντὶς εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ πᾶν τὸ μάχιμον τῶν Ἀθηναίων, ἐν Ἀθήναις φυσικά!

Ἀλλὰ διατί ὁ στρατὸς εἶναι τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸ κατόρθωμα πάλιν ἰδικόν των; Καὶ ἐδῶ ἡ ἐρμηνεία εἶναι ἀπλῆ καὶ ἀβίαστος: Ὁ Σαΐτης ὁμιλεῖ πρὸς Σόλωνα τὸν Ἀθηναῖον. Οἱ Ἀθηναῖοι εἶναι Ἴωνες. Ἐπὶ πολλὰς τῶρα γενεάς, γνωρίζει ὁ Σαΐτης, ἡ Αἴγυπτος στηρίζεται εἰς τοὺς Ἴωνας ὀπλίτας καὶ δι' αὐτῶν ἀπέκτησε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ἐπὶ Ψαμμητίχου τοῦ Α'. Οἱ Ἴωνες εἶναι οἱ γενναιότεροι τῶν στρατῶν. Εἰς αὐτοὺς λοιπὸν ὀφείλεται καὶ τὸ κατόρθωμα κατὰ τῶν Ἀτλαντίων!

Ἐξ ἴσου νοητὴ ἀποβαίνει καὶ ἡ παράδοσις, περὶ κυριαρχίας τῶν Ἀτλαντίων μέχρι Λιβύης καὶ Τυρρηνίας καὶ περὶ ἀπειλῆς οὐ μόνον τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν Αἰγυπτίων, τῶν ὁποίων ἐπεχείρησαν νὰ δουλώσουν «τὸν ἐντὸς τοῦ σιόματος πάντα τόπον»²¹. Γνωρίζομεν πρᾶγματι, ὅτι οἱ «λαοὶ τῆς Θαλάσσης» ἐπετίθεντο διὰ τοῦ Δέλτα καὶ ὅτι

¹⁹) The *Critias* and Minoan Crete, J.H.St. 33, 189 ἐξ.

²⁰) Π λ α τ. Τίμ. 25 c-d,

²¹) Τίμ. 25b.

ἐν μέρει συνετρίβησαν διὰ ναυμαχιῶν, ὥς δεικνύουν τὰ ἀνάγλυφα Ραμεσσή τοῦ Γ' ἐν Medinet-Habu ²². Αἱ μνημονευθεῖσαι ὀχυρώσεις τῶν Μυκηναϊκῶν ἀκροπόλεων, εἶναι φανερόν, ὑποδηλοῦσι κίνδυνον. Ἐν τὸς τοῦ ἀγρίου κλυδωνισμοῦ τῶν λαῶν κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα εἶναι ἀπολύτως θεμιτὸν νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι οἱ περιπλανώμενοι λαοὶ ἐπετέθησαν ἢ ἐδοκίμασαν νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ τῆς Ἑλλάδος προτοῦ φθάσουν μέχρις Αἰγύπτου. Ἄν τοῦτο συνέβη, ἐνικήθησαν ἀσφαλῶς, διότι δὲν ἔχομεν δείγματα περὶ καταστροφῆς τοῦ Μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἔφθασαν ἐξησθενημένοι. Ἐντεῦθεν ἡ Αἴγυπτις παράδοσις, ὅτι οἱ «Ἀθηναῖοι» ἔσωσαν καὶ τοὺς Αἰγυπτίους διὰ τῆς κατατροπώσεως τῶν Ἀτλαντίων. Γνωρίζομεν ἄλλως τόσον ὀλίγα ἀκόμη περὶ τῆς καθαρῆς ἱστορίας κατὰ τὴν περιοχὴν τοῦ Μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ, ὥστε δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ ἀληθεύῃ ἡ παράδοσις κατὰ γράμμα: Μεγάλῃ τις στρατεία τῶν δυτικωτέρων Μεσογειακῶν στοιχείων (Τούρσα, Σεκελές, Σαρδάνα), εἶναι δυνατὸν νὰ συνετρίβῃ ὑπὸ τῶν κραταιῶν δυναστῶν τοῦ Μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀπομένει τέλος νὰ εὔρωμεν τὴν ἐξήγησιν τῆς μεταθέσεως τῆς βυθισθείσης νήσου εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν. Εἰς τοῦτο θὰ μᾶς βοηθήσουν δύο γεγονότα. Πρῶτον ὁ τότε πρόσφατος περίπλους τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ Νεχῶ. Οἱ ἐπανελθόντες ναυτικοὶ θὰ διηγοῦντο ἀσφαλῶς τὰ θαυμάσια παραμύθια, τὰ ὅποια δημιουργοῦν ὅλοι οἱ ναυτικοὶ λαοί. Ἀφ' ἑτέρου οἱ Σαῖται ἱερεῖς, οἱ ὅποιοι πιστεύω ὅτι εἶχον γνῶσιν πηγῶν ὥς τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Μεδινέτ-Ἀβού, ἐγνώριζον ἀορίστως περὶ λαῶν, οἵτινες εἶχον προσβάλει ποτὲ τὴν Αἴγυπτον, ἀφοῦ ἐξεκίνησαν ἐκ τοῦ βάθους τῆς Μεσογείου. Αὗτοι λοιπὸν ἦσαν οἱ «Ἀτλαντιοὶ πολεμισταί».

Οὕτως ὁ περὶ Ἀτλαντίδος μῦθος δύναται νὰ νοηθῇ ὥς μία ἱστορικὴ παράδοσις, ἥτις κατὰ τὸν τυπικὸν τρόπον τῆς παραμορφώσεως τοιούτων γεγονότων ἀπετελέσθη ἀπὸ συνονθύλευμα διαφόρων ἐπεισοδίων. Ἡ καταστροφὴ τῆς Θήρας, συνοδευθεῖσα ἀπὸ τρομερὰ φυσικὰ φαινόμενα, αἰσθητὰ μέχρις Αἰγύπτου, καὶ ἡ σύγχρονος ἐξαφάνισις τῶν Κρητῶν ἀπὸ τὰς Αἰγυπτιακὰς ἀγορὰς ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν μῦθον περὶ καταποντισμοῦ νήσου ὑπὲρ πᾶν ὄριον μεγάλῃς καὶ ἰσχυρᾷ. Ἡ μετάθεσις τῆς εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὀκεανὸν ἐρμηνεύεται ἀπὸ τὸν μνημονευθέντα περίπλου τῆς Ἀφρικῆς ὑπὸ τῶν Φοινίκων. Αἱ ἐπι-

²²) Ὅρα ἐπὶ παραδείγματι Ed. Meyer, *Gesch. d. Altertums* 2, 1 πιν. VI. Bossert, *Alt-kreta*³, εἰκ. 552,

δρομαὶ Ἰταλιωτικῶν λαῶν προσετέθησαν εἰς τὸν μῦθον ὡς ἐπιδρομαὶ τῶν Ἀτλαντίων. Ἡ ἐνδεχομένη συντριβὴ τῶν ὑπὸ τῶν Μυκηναίων ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἀνδρείαν τῶν Ἰώνων ὀπλιτῶν παρὰ τοῖς Σαΐταις Φαραὼ ἐδημιούργησαν τὸν θρύλον περὶ ἀητιήτου στρατοῦ τῶν Ἀθηναίων. Ὁ πυρὴν τῶν γεγονότων τούτων, ἅτινα συσσωματοῦνται εἰς ἓνα ἱστορικὸν μῦθον, εἶναι ἡ ἔκρηξις τῆς Θήρας καὶ τὸ ἔτος \pm 1500 π.Χ. Κατέρχονται δὲ τὰ τελευταῖα στοιχεῖα τοῦ μύθου μέχρι περίπου τοῦ 600 π.Χ. Καλύπτουσι λοιπὸν χρονικὸν διάστημα 900 ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ὁ Σαΐτης ἱερεὺς προέβαλεν ἀκριβῶς δεκαπλασίως εἰς τὰ σκότη τοῦ παρελθόντος. Ἐφθασεν οὕτω, ὁμοῦ μετὰ τόσων ἄλλων ἀδυνάτων, εἰς τὴν ἀδύνατον χρονολογίαν τῶν 9.000 ἐτῶν πρὸ τῆς ἐποχῆς του.

Ἀθήναι, Μάρτιος 1950

ΣΠ. ΜΑΡΙΝΑΤΟΣ